

IDYJOTA (2) *sb m*

o *prawdopodobnie jasne; a jasne.*

sg *N idyjota (1).* ◊ *G idyjoty (1).*

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Laik, niewykształcony, prosty człowiek, nie posiadający wiedzy fachowej, nie piastujący żadnego stanowiska, urzędu – tu o prostym nieuczonym w rzeczach wiary człowieku w opozycji do posiadającego wiedzę teologiczną i urząd kapłański kapłana [idiota – nieuk Mymer¹ 9v; idiota, illi- teratus, indoctus – nieuk BartByd; idiotes vel idiota – osobliwy, który sam sobie tylko żywie, też ten, który nie ma na sobie jakiego urzędu ani dostojności, też prostak, gnuśny, nieumiejętny Mącz 164b; idiotes – osoba podła urzędu żadnego nie mająca Calep; nieuczony człowiek, nieuk – idiota Cn] (2) : Kąplánka też rzecz błogosławić: Znaczy fye to z onych flow Páwła S. do Korynthow. Syć gđzye byś duchem błogosławił/ yáko rzecze Amen ná twoye błogosławyenyte ten/ który yeft ná myeyfcu póspolitego człowyeká/ álbo tego który nye yeft ná vrzędzye? [qui supplet locum idiotae quomodo dicet: Amen, super tuam benedictionem, quoniam quid dicas nescit? Vulg 1.Cor 14/16: który ieft ná mieyfcu nieuká (marg) proftaká (-)/ iákoż rzecze/ Amen/ ná twé błogosławienié? bo niewié co mówisz. Wu] Bo tak fye rozumye ono Greckye flowo idiotes. Gđzye piśfąc iż idiotá ná [lege ma] amen opyewác ná błogosławyenítwo/ dawa znác iż nye idioty rzecz błogosławić/ ále przełożonego/ A nye inego yedno kofcyelnego. KromRozm III K6-K6v.